

Székelyhidi Tünde (Podmaniczky János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola)

Mindenki otthon, mégis együtt

„Összefogással sok nehézség leküzdhető. Az én osztályom ezt már többször bizonyította.”

Ezzel a gondolattal zártam tavaly augusztusban egy nehéz szívvel megfogalmazott levelet, amit a szülői közösségnek írtam. Ez a két mondat ma is aktuális, akár mottója lehet az idei tanévnek.

2019 nyarán kórházba kerültem. Előtte több hónapig erős fájdalommal éltem, hordoztam egy számomra ismeretlen betegség terheit. A sokadik vizsgálat után szembesültem csak a lesújtó diagnózissal. Kezelések hosszú sora várt rám, az orvos lassú felépülést ígért. Bár nagyon sok tervem volt, le kellett mondanom arról, hogy az utolsó, negyedik tanévet szeretett osztályommal töltsöm. Erről szólt a bevezetőben említett levél.

Összeszokott kis közösségünk életébe így már a szeptemberi hónap változást hozott. Akkor még senki sem sejtette, hogy a 2019/2020-as tanév később mindannyiunk életében rendhagyó lesz, és emlékezetes marad.

A járványhelyzet miatt az iskola március közepén bezárta kapuját, a tanítás online formában folytatódott. Szinte egyik napról a másikra váltak szükségessé olyan oktatási módszerek, amikre senki nem volt felkészülve.

Azokban a hetekben már lábadozva figyeltem az eseményeket. Nehezen megélt hónapok után végre úgy éreztem, minden nap közelebb visz a gyógyuláshoz. Köszönettel tartozom vezetőimnek, lelkész asszonyunknak, kollégáimnak, akik biztattak a szenvedéssel teli időszakban, és hittek a felépülésben. Hálás vagyok a helyettes osztályfőnököknek is, aki folyamatosan "életben tartott" az osztályban, nem engedte, hogy a gyerekek elfelejtsenek. Naponta imádkoztak értem, és szüntelenül küldték a kedves rajzokat, jókívánásokat, gyógyító üzeneteket, amikből erőt merítettem.

Egyre jobban hiányzott minden iskolával kapcsolatos dolog, egyre jobban érdekelt, hogyan tudnak megbirkózni tanár társaim és a gyerekek az új kihívásokkal. Csatlakoztam a Discord-on tartott értekezletekhez, hallgattam kollégáim beszámolóit, tanácskozásait.

Ilyen előzmények után kaptam a hívó szót. Helyettesítő kolléganőmnek jutott eszébe, hogy otthonról én is tarthatnék tanórákat. Ezzel az ötletével szó szerint kirángatott a betegágyból. A gondolat izgalommal töltött el, és megerősített. Talán mégsem múlik el a 30. tanévem úgy, hogy ne tanítsak, talán mégis van esély.

Harmadik osztály végén Fekete István: Vuk című regényét kötelező nyári olvasmánynak adtam a gyerekeknek. Akkori terveim szerint negyedik osztályban közösen dolgoztuk volna fel az olvasásórákon. A betegségem miatt azonban az iskolában ez nem lett volna lehetséges. Viszont a karantén idején mindannyian otthon voltunk. Mindenki otthon, mégis együtt!

Minden rosszban van valami jó! Sokunk bezártsága nekem kaput nyitott. Lehetőséget adott egy kivételes, régen várt és sokat ígérő „utazásra”. Kitágult a szobám, kitágult a tér.

A gyerekeket egy videó üzenetben köszöntöttem először, amiben elmondtam, hogy én is bekapcsolódom a távoktatásba. Őszinte örömmel fogadták a visszatérésemet. Attól kezdve minden nap az aktív készülődés jegyében telt. Izgatottan vártam, hogy újra lássam őket.

Informatikusunktól meghívást kaptam a Google Classroom virtuális tanári szobájába és a 4.b tantermébe. Annyi levél nem érkezett sosem az elektronikus postaládámba, mint akkor. Naponta kaptam értesítéseket az időben vagy éppen késedelmesen leadott munkákról, a tananyaghoz, a feladatokhoz fűzött megjegyzésekről. Olvastam a gyerekek hozzászólásait, láttam, hogy egyre rutinosabban veszik az akadályokat. És olvastam azokat a lelki falatkákat, bátorító írásokat is, amiket lelkész asszonyunk osztott meg velünk hétről hétre.

Tapasztalatom nem volt az új környezetben, ahogy képzettségem, jártasságom se a módszerek tekintetében. Mielőtt az óráim élesben elkezdődtek, hospitáltam kolléganőm Skype-os óráin, igyekeztem a kommunikációs eszköz felhasználását megtanulni. Akkor voltam először „élő adásban”, ott értek az első „találkozások”.

Hat hétig tartottam órarend szerinti olvasásórákat az online térben. A regényt videó hívásban, hangosan olvasták újra a gyerekek. Egy-egy alkalommal szinte mindenkit meg tudtam szólaltatni. Az adott részhez képeket szúrtam be az üzenő falra, hogy szemléletesebbek legyenek az író által elképzelt helyszínek, láthatóvá váljanak a szereplők, érzékelhető legyen a regény hangulata. Szómagyarázatokkal, visszacsatoló kérdések megválaszolásával gyakoroltuk a szövegértést.

A közös munka után a gyerekek önálló feladatot kaptak. Olvasmánynaplót vezettek, amihez vázlatokat töltöttem fel a Classroom felületére. Ezeket lemásolták a füzetükbe és illusztrációkkal egészítették ki. Minden órához kapcsolódott egy szorgalmi feladatlap, ami attól volt különleges, hogy szövegszerkesztéssel kellett megoldani. Így két legyet ütöttünk egy csapásra, a gyerekek az informatika órán tanultakat is gyakorolták. Az utasítások szerint, többféle formázást (félkövér betűk, aláhúzás, betűszín váltás, árnyékolás) kellett használni a helyes válaszok jelölésére. Igyekeztem ezeket a feladatlapokat minél érdekesebbé tenni. Sikerült! A rejtvényekkel tarkított feladatokat nagyon szerették a gyerekek, és bár szorgalmi munkának indult, szinte mindenki kipróbálta benne magát. Természetesen, a jutalom nem maradt el. Sok kis ötöst gyűjtöttek ez idő alatt. Az online felület lehetőséget adott a témához kapcsolódó interaktív játékokra, versengésre is, ezeket is örömmel és lelkesen fogadták.

Az elkészült olvasmánynaplók egy segítőkész szülő közreműködésével jutottak el hozzám. Igazi élmény volt a füzetek átlapozása, értékelése. Nagyon igényes munkák születtek. A gyöngybetűs íráskép, a kreatív illusztrációk mintha azt üzenték volna: Nézd, Tünde néni, ezt neked csináltam! 😊

A legnagyobb öröm a bizonyítványosztás alkalmával ért, amikor végre személyesen találkozhattam a gyerekekkel és szüleikkel. Találkozás és búcsú volt egyszerre. De ez a búcsú csak az alsó tagozatos éveknek szólt, hiszen szeptembertől minden nap újra láthatjuk egymást.

Így fejeződött be ez a rendkívüli tanév.

A helyzetem más volt, mint a többi kollégáé, mert csak átmenetileg kerültem a távoktatásba. De a rövidebb ideig tartó munka is elég volt ahhoz, hogy megtapasztaljam, mennyivel több energiát, időt és felkészülést igényel az online tanítás. Hogy a legalaposabban megtervezett és felépített óra is romba dőlhet egy váratlan technikai hiba miatt. Hogy az internetes kapcsolat nem pótolja a személyes kapcsolatot. Hogy mennyire hiányzik a szemkontaktus, egy ismerős tekintet, amiből

minden kiolvasható, amibe szavak nélkül minden közvetíthető. Hogy mennyire nehéz a távolból segíteni, szolgálatára lenni egymásnak.

Azzal a bizonyos összefogással, szeretnivaló, ragaszkodó kiskamaszokkal, együttműködő szülőkkel és segítőkész kollégák támogatásával én is leküzdöttem a nehézségeket.

„Rádöbbszem, hogy csak egyet nem lehet elvenni az embertől: belső biztonságát. Ez pedig hitből, fegyelemből, akaratból, tudásból, emberségből áll, és talán abból, hogy az ember, amíg lélegzik, soha semmi rosszat nem fogadhat el véglegesnek.”

(Székely Éva – a Nemzet Sportolója címmel kitüntetett olimpiai bajnok magyar úszónő)

Budapest, 2020. június 25.

Székelyhidi Tünde – tanító
Podmaniczky Evangélikus Általános Iskola